

Hertig Fröjdenborg och fröken Adelin.

1. Fröken Adelin hon gångar sig i rosende gård —
För allt hvad som kärt är i verlden —
Att hemta de rosor, både hvita och blå.
Mig tyckes det är tungt till att lefva.
2. Hon plockade rosor, både hvita och blå,
Att binda hertig Fröjdenborg en krans derutaf.
3. Hertig Fröjdenborg sig ut genom fönstret såg,
Der fick han se, hvar fröken Adelin hon går.
4. Hertig Fröjdenborg han tager sin hatt under arm;
Så gångar han sig för fröken Adelin fram.
5. Han klappar fröken Adelin på rosende kind:
»Ack, gifve du vore allrakäresten min!»
6. »Och kära hertig Fröjdenborg, ni talen inte så!
Jag fruktar min fader detta höra må.»
7. »Och höra det hvem som höra det vill,
Jag bjuder inte annat än med äran dertill.»
8. De falska tärnor gingo för konungen in:
»Hertig Fröjdenborg lockar unga dotteren din.»
9. »Och lockar hertig Fröjdenborg unga dotteren min,
Så skall jag sätta honom i mörka tornet in.»

18. HERTIG FRÖJDENBORG OCH FRÖKEN ADELIN.

10. Och konungen han talte till småsvenner två:
»I läggen hertig Fröjdenborg bojorna uppå!»
11. Och konungen han talte till tjenaren sin:
»Ni sätten hertig Fröjdenborg i mörka tornet in »
12. Fröken Adelin hon gångar sig åt rosende gård,
Att hemta de rosor både hvita och blå.
13. Hon hemta' de rosor både hvita och blå,
Att göra hertig Fröjdenborg en krans derutaf.
14. Konungen sig ut genom fönstret såg,
Der fick han se hvar fröken Adelin hon går.
15. Konungen han talte till tjenaren sin:
»Ni bedjen fröken Adelin komma till mig in!»
16. Tjenaren han talte till fröken Adelin så:
»Behagar fröken Adelin för konungen ingå?»
17. »Och huru skall jag för min fader ingå?
Han har ej velat se mig på femton år.»
18. Fröken Adelin sig in genom dörren steg,
Hennes fader henne med vreda ögon neg.
19. Och konungen han talte till Adelin så:
»Hvad gjorde du i rosende lund uti går?»
20. »Jag hemtade rosor både hvita och blå,
Att göra hertig Fröjdenborg en krans derutaf.»
21. Och konungen talte till Adelin så:
»Har du inte glömt hertig Fröjdenborg ändå?»
22. »Om jag än lefde uti hundra år,
Hertig Fröjdenborg aldrig utur mitt sinne går.»

18. HERTIG FRÖJDENBORG OCH FRÖKEN ADELIN.

23. »Har du inte glömt bort hertig Fröjdenborg ännu,
Så skall jag på er kärlek väl göra ett slut.»
24. Och konungen han talte till småsvenner två:
»I tagen hertig Fröjdenborg ur törnet det blå!»
25. De togo hertig Fröjdenborg ur törnet det blå;
Hans hår det var grått och hans skägg likaså.
26. »Här hafver jag suttit uti femton år,
Mig tyckes det har varit uti dagarne få.»
27. »Om jag än i dag skulle mista mitt lif,
Jag vet jag det mister för ädelt ett vif.»
28. De bundo hertig Fröjdenborg under ett träd,
De slagtrade honom som bönder slagta få.
29. De falska tärnor de stego dernäst,
De togo hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt,
30. De togo hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt,
Och lagade åt fröken en så kostelig rätt.
31. När rätten var lagad och färdiger gjord,
De buro honom in på fröken Adelins bord.
32. »Hvad är detta för en kostelig rätt?
Mig tyckes, mitt hjerta det blir så förskräckt.»
33. »Det är hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt,
Tillagad åt fröken en så kostelig rätt.»
34. »Är det hertig Fröjdenborgs hjerta så färskt,
Så skall det nu blifva min sista rätt.»
35. Fröken Adelin hon satt med ett högt bedröfvadt mod,
Hon tänkte hvad plåga hertig Fröjdenborg utstod.

36. »I gifven mig in de vinglasen två,
Deruti vill jag dricka hertig Fröjdenborgs skål.»
37. »I gifven mig in ett glas med mjöd,
Deri skall jag dricka mig sjelfvan till död.»
38. Den första drick hon af mjödglaset drack,
Hennes ögon de runno, hennes hjerta det sprack.
39. Brådt kom bud för konungen in:
»Fröken Adelin sitter död i kammaren sin.»
40. Konungen sig ut genom dörren sprang,
Han slog igen dörren, så låsen han sang.
41. »Ack, Herre Gud nåda mig arma man!
Som hafver förrådt mitt endaste barn.»
42. »Hade jag trott deras kärlek så stark,
Han skulle inte dött för hundratusen mark.»
43. »Hade jag vest deras trohet så huld,
Han skulle inte dött för hundra tunnor guld.»
44. De lade de två liken allt uppå en bår,
Och fruar och jungfrur de krusa' deras hår.
45. De lade de två liken allt uti en graf,
Der sofva de sött till domedag.
46. Det växte en lind uppå begge deras graf,
Hon står der grön till domedag.
47. Den linden hon växte öfver kyrkokam —
För allt hvad som kärt är i verlden —
Det ena bladet tager det andra uti famn.
Mig tyckes det är tungt till att lefva.